

[Gert Petersen.]

og det er da langt snarere heri, man må søge årsagen til ændrede signaler også fra NATOs side, altså i ændringen af de internationale styrkeforhold. Derfor blev hele denne tilbageregulering noget, man måtte opgive. Den kunne ganske simpelt ikke lade sig gøre.

Derfor synes jeg, det er morsomt, når hr. Robert Pedersen bruger dette udtryk om østtraktaterne: de traktater, vi alle hilser med så stor glæde. Det ville hr. Robert Pedersen så sandelig ikke have gjort i 1950-1051-1952, straks da DDR var blevet dannet osv. Da var parolen netop den stik modsatte. Aldrig nogen sinde anerkende DDR, aldrig nogen sinde anerkende det, som faktisk er sket. Man kan være modstander af det, der skete, man kan være tilhænger af det, det er i og for sig underordnet, men allerede dengang mener jeg det måtte stå klart, at her var tale om nogle realiteter, som ikke lod sig rokke.

At man nu er blevet så klog, at man accepterer de realiteter, det er naturligvis ikke det, jeg kritiserer NATO for. Det, jeg kritiserer NATO for, er, at det har taget så forfærdelig lang tid, inden man blev så klog, at man derved er kommet til at forsinke en afspænding, forsinke en række afspændingsmuligheder. Jeg er slet ikke sikker på, at den situation ikke kan opstå igen — eller rettere sagt, jeg er helt overbevist om, at den vil opstå igen — at netop blokpolitikken forsinker afspændingsmuligheder, forhindrer, at de muligheder, som faktisk eksisterer, bliver udnyttet.

Udenrigsministeren (K. B. Andersen): Jeg skal bare gøre et par ganske korte bemærkninger. Jeg synes nok, hr. Knud Østergaard forenkler en lille smule, når hr. Knud Østergaard siger, der er én offentlig mening i USA, og der er én offentlig mening i Europa. Jeg er enig, hvis hr. Knud Østergaard siger, at der er nogle synspunkter på den side af Atlanterhavet, og der er nogle her, og det er jo dem, vi på en eller anden måde må få til at mødes, hvis der skal være mening i dialogen — hvis jeg må have lov at oversætte det på den måde. For sagen er jo, at der ikke er én offentlig mening i Amerika — det er hr. Knud Østergaard sikkert uden videre enig i — og som vi har oplevet nogle

gange i denne sal, er der heller ikke én offentlig mening på denne side af Atlanterhavet. Der er virkelig i den konflikt, som er et resultat af Vietnamkonflikten, slået store skår i mange grupper på begge sider af Atlanterhavet.

Men det er klart, at vi vil gerne bidrage, hvad vi kan til at fremme en dialog, og jeg vil da også gerne sige, at vi har da løbende og stadig og nær kontakt med de kontakter, vi nu har både i State Department og i præsident Nixons stab gennem vores ambassade i Washington. Hr. Knud Østergaard ved jo også fra nævnet, selv om det ikke er alt, vi sender over, for vi får jo næsten dagligt forskellige indberetninger, telegrammer, depecher osv., at vi har en meget nær kontakt, og at vi holder en meget nær kontakt.

Hr. Knud Østergaard strammer ligesom til og siger, at nu skal vi bekræfte, at vi rejser til Washington. Nu har hr. Knud Østergaard jo tidligere været i USA, han var så heldig at være inviteret, så han kunne selv bestemme, hvornår han ville komme, og hvad han ville lave, det har vi hørt meget om her i salen, det skal jeg ikke vende tilbage til. Men invitationer og besøg er jo noget, man ikke sådan står og råber ud fra tagene, før det nogenlunde er klappet og klart. Jeg har nogle gange mindet om, også under debatter her, at udenrigsminister Rodgers er dog en af de vestlige udenrigsministre, jeg har haft flest personlige samtaler med ved de lejligheder, hvor mulighed har budt sig, og det har ikke været vanskeligt at opnå disse samtaler. Jeg har nævnt før, at da vi var i FN i fjor på den første, for ham mest travle dag, men fordi det var den eneste dag, det kunne passe, fordi jeg skulle hjem igen, tog han beredvilligt imod mig og ændrede sit program, sådan at vi kunne få de samtaler. Den myte om, at vi ikke kan komme på talefod, er forkert. Den modsatte myte ønsker jeg ikke at skabe, at vi skulle være enige på alle punkter, og hr. Knud Østergaard ved også, det ville være forkert, hvis jeg forsøgte at skabe den myte. Jeg vil igen minde om det, hr. Knud Østergaard sagde om værdigheden. Vi skulle gerne kunne møde hinanden i en åben dialog med rank ryg både fra amerikansk og fra dansk side.

Jeg skal ikke blande mig i slagsmålet mel-